

Els antecedents del dret a l'autodeterminació a Catalunya

written by Llorenç Prats | 16 de setembre de 2017

L'exposició de motius de la vigent Llei 19/2017 sobre el referèndum d'autodeterminació de Catalunya arrenca, en la proximitat, del 13 de setembre de 2009, quan a Arenys de Munt es va optar per aquesta via natural del pobles a l'hora de manifestar les seves opcions polítiques. En aquell moment, ja fa vuit anys, es van anomenar consultes referendàries populars i ara, un cop més, així es recorda a la convocatòria de debat proposada per a la mateixa data a les 20.00 h a Arenys de Munt igualment.

L'esforç continuat de la coordinadora nacional de consultes populars per dinamitzar la capacitat –intangible però poderosa– dels ciutadans de manifestar-se amb efectes vinculants per mitjà del seu vot, va culminar el passat 6 de setembre de 2017 amb l'aprovació de la Llei esmentada 19/2017, sobre el referèndum d'autodeterminació de Catalunya.

L'aportació concreta d'un grup de gent altament preparada ho va fer possible amb el resultat que ara tots compartim. Entre d'altres, però principalment, van ser Anna Arqué, Uriel Bertran, David Vinyals, Josep Maria Ximenis, Josep Lozano, Marta Torrecilla, Joan Vives, ... tot fent possible, de manera directa i concreta, fins a 544 votacions en diferents municipis sobre el futur polític de Catalunya, amb un estil democràtic i garantista encomiable.

Efectivament, a Arenys de Munt, el 13 de setembre de 2009 va començar tot el que ara vivim amb una certa normalitat no absenta de preocupació: la necessitat d'articular una sortida democràtica, pacífica i cívica al futur polític del poble

català. I per això es va gestar per a Catalunya el que en el dret internacional ja era una previsió en tota regla: un referèndum d'autodeterminació, com el legítim exercici d'un dret fonamental de caràcter polític i col·lectiu, previst com a tal en els tractats internacionals i en les declaracions mundials, moltes d'elles subscrietes expressament pel Regne d'Espanya, seguint els procediments de ratificació expressament establerts en aquests casos.

Per tot això escau plantejar, una vegada més, el sentit i la validesa de la proposta aprovada pel Parlament de Catalunya, segons la qual per mitjà d'una convocatòria del Govern el poble de Catalunya té el dret a ser consultat perquè d'una manera conjunta es posi de manifest quina proposta de futur es vol assumir col·lectivament. Però per fer això, tal com diu l'articulat d'aquesta llei, primer Catalunya s'ha de constituir en subjecte de dret perquè tot exercint la seva sobirania –encara que inicialment limitada, fins a conèixer el resultat del referèndum d'autodeterminació– pugui posar al servei del poble una pregunta clara i un mecanisme el més transparent i garantista possible de consulta.

Ara que la pregunta és clara i diàfana, totalment fixada per llei, només queda esperar que el mateix esperit d'Arenys, de confiança en la gent i en les nostres possibilitats, facin una realitat irrefutable la convocatòria del referèndum d'autodeterminació del pròxim 1 d'octubre. Per a aquest nou repte l'esperit de servei generós i entregat que van fer possible 544 consultes serà igualment present, ja que pertanyen al mateix poble que les va fer possible i sobre les quals sempre quedarà una part de deute pel gran pas conquerit: la Llei 19/2017.